

วารสาร "มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์"
ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๒

ม
น
ก
ม
อยู่
ที่
ใน
ใช้
รม
รม

การศึกษา ความสามารถทางการ เขียนสะกดการันต์คำไทย

สุนันทา โสรจจ์

บทนำ

ภาษาเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเรามากที่สุด เราคุ้นเคยกับภาษาเพราะใช้กันอยู่ทุกวัน เช่นเดียวกับเรื่องอื่น ๆ ที่จำเป็นสำหรับชีวิตประจำวัน เราจึงไม่ใคร่นึกถึงเรื่องภาษาว่ามีความสำคัญมากนักน้อยเพียงใด

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความหมายความเข้าใจกันระหว่างมนุษย์เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งมีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน เดิมนั้นมีแต่ภาษาพูดเป็นสำคัญ ภาษาพูดแต่ละภาษาสืบทอดภาษาของตนไว้โดยอาศัยการพูด ภาษาอังกฤษเรียกว่า Spoken Language ต่อมาเมื่อโลกเจริญก้าวหน้า

มากขึ้นมนุษย์จึงได้คิดเครื่องยึดเหนี่ยวสำหรับสืบทอดภาษาไว้ สิ่งนั้นได้แก่ตัวหนังสือ จึงได้มีภาษาเขียน (Written Language) มีการจัดวางรูปคำให้เป็นระเบียบตลอดจนเลือกสรรถ้อยคำที่ใช้ให้เป็นไปตามกำหนดที่วางไว้ในตำราไวยากรณ์ ภาษาเขียนทำให้มนุษย์ติดต่อกันได้แม้ในระยะทางไกลหรือแม้แต่ในชั่วอายุคนหนึ่งกับอีกชั่วอายุคนหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไกลกันหลายร้อยปี

การที่จะให้เข้าใจความหมายของภาษาเขียนได้นั้น ต้องกำหนดตัวอักษรเป็นหลัก เพราะตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์ใช้แทนคำพูด เพราะฉะนั้นการเขียนคำจึงนับเป็นความสำคัญส่วนหนึ่งของการใช้ภาษา ถ้าเขียนผิดความหมายก็จะแปรเปลี่ยนไปหรืออาจจะไม่มีความหมายเลยก็ได้ (กำชัย ทองหล่อ ๒๕๐๕ : ๑๕๐)

คำพูดในภาษานั้นจะต้องมีเสียงและความหมายแน่นอนจะออกเสียงเป็นคำพูดเอาตามอำเภอใจโดยไม่นัดหมายกันไว้ก่อนไม่ได้เพราะจะไม่เข้าใจกัน (พระยาอนุমানราชธน ๒๔๙๕ : ๒๔ - ๒๕)

ภาษาไทยมีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนที่พัฒนามาจนถึงขั้นมาตรฐานจนมีกฎเกณฑ์และระเบียบการใช้ภาษาที่แน่นอนแล้ว ในเรื่องการเขียนสะกดการันต์คำต่าง ๆ ในภาษาไทยทางราชการในสมัยหนึ่งได้กำหนดว่า "บรรดาหนังสือราชการและการศึกษาเล่าเรียนในโรงเรียนให้ใช้ตัวสะกดตามระเบียบพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานเสมอไป" (สำนักนายกรัฐมนตรี ๒๔๙๓) เพราะพจนานุกรมฉบับนี้มีจุดประสงค์จะให้ เป็นแบบแผน ในเรื่องการสะกดการันต์ดังมีข้อความกล่าวในตอนหนึ่งว่า ".....อีกประการหนึ่งวัตถุประสงค์ของการทำพจนานุกรมเล่มนี้ทางราชการต้องการให้เป็นแบบฉบับของการเขียนหนังสือไทยที่จะใช้ในทางราชการ" (ราชบัณฑิตยสถาน ๒๔๙๓ : จ) ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของเราทุกคนที่จะต้องระมัดระวังการเขียนสะกดการันต์ให้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับนี้

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติควรแก่การเชิดชูรักษาไว้ไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงตระหนักดีในข้อนี้จึงจะอนุมานได้จากเอกสารฉบับหนึ่งคือข้อความในกระแสพระราชดำริจัดตั้งสมาคมภาษาไทย ทรงกล่าวถึงคุณสมบัติของผู้ที่จะเข้าเป็นสมาชิกข้อหนึ่งว่า

".....๔ จะลงโทษแก่ผู้ที่อยู่ในอำนาจเช่น เสมียน ทนาย เขียนหนังสือที่มีคำผิดมาต้องให้ไปเขียนเสียใหม่อย่าให้ยอมรับคำที่ผิดนั้นว่าเป็นที่เข้าใจ" (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๒๕๐๕

: ๕) ความห่วงใยในภาษาไทยนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบันก็ได้ทรงกล่าวถึงความสำคัญและปัญหาการใช้ภาษาว่า

“เรามีโชคที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะในด้านรักษาภาษานี้มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางออกเสียง คือออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน อีกอย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้ หมายความว่าวิธีใช้คำมาประกอบเป็นประโยคนับเป็นขั้นที่สำคัญ....” (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๔ : ๕)

เนื่องจากความสำคัญดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้ภาษาไทยเป็นวิชาพื้นฐานที่นักเรียนจะต้องเรียนตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนจนกระทั่งจบมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อให้นักเรียน “เห็นความสำคัญของภาษาไทยในฐานะที่เป็นภาษาของชาติ และสามารถใช้ภาษาไทยได้ดีทั้งในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน” (กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๐๓ : ๓) แม้กระนั้นก็ตาม ผลก็ยังไม่ได้สมความมุ่งหมาย ผู้ที่เกี่ยวข้องในวงการศึกษาหลายท่านมีความเห็นว่า “คนไทยใช้ภาษาผิดพลาดมากขึ้นทั้งการพูด การเขียน การฟัง และการอ่าน” (หน่วยศึกษานิเทศก์ ๒๕๐๓ : ๑๗๐) โดยเฉพาะการเขียนนั้นปรากฏว่าเขียนหนังสือผิดกันมากแทบทุกระดับ การศึกษาค้นคว้าหาสาเหตุแห่งการเขียนสะกดผิดนั้นส่วนใหญ่เป็นเพียงข้อสังเกตและข้อสันนิษฐานจากครูอาจารย์ผู้สอนภาษาไทยในระดับต่าง ๆ ส่วนการวิจัยหาสาเหตุอันแท้จริงที่มีสถิติอ้างอิงเป็นหลักฐานได้นั้น สุন্নตา โสรจิจ์ ได้ทำการศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์ และการศึกษาเหตุผลแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดของนักเรียนชั้นมัธยมปีที่ ๓ ในจังหวัดพระนคร เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๑ ซึ่งมีสาระสำคัญที่น่าสนใจหลายประการ ดังจะใช้เป็นแนวทางในการเสนอบทความนี้

๑. ปัญหาการเขียนสะกดการันต์

ชาติใดก็ตามที่มีภาษาประจำชาติของตนเองแล้วย่อมมีกำหนดกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษาให้มีระเบียบแบบแผนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ภาษาเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญอย่างยิ่งของชาติ จึงเป็นหน้าที่ของพลเมืองทุกคนในอันที่จะรักษาไว้มิให้บกพร่องไปทั้งในการพูดและการเขียน การพูดและเขียนได้ถูกต้องนั้นแสดงถึงความสามารถของผู้ใช้ภาษาหลายอย่าง เป็นต้นว่าเป็นผู้มีความระมัดระวังในการใช้ภาษา เป็นผู้มีความวัฒนธรรมและเป็นผู้มีการศึกษาดี ในต่างประเทศ ฮอร์น

ภาษา
ให้
ระยะ
หลัก
ส่วน
ก็ได้
ตาม
๕ :
นที่
ทาง
ได้ใช้
๕๓)
ความ
ต้อง
๕๗๓
ตาม
ระ-
คือ
เป็น
ที่มา
๕๐๘

ได้ทำการศึกษาเรื่องการเขียนสะกดคำในโรงเรียนมัธยมและพบว่าเด็กมักเขียนสะกดตัวผิดโดยเฉพาะเด็กในระดับชั้นสี่ถึงชั้นสิบสอง ซึ่งแสดงถึงความไม่เอาใจใส่ในการใช้ภาษา เขากล่าวว่า การเขียนสะกดผิดนั้นทำให้ผู้อ่านรู้สึกวุ่นวาย คนเขียนไม่มีความสามารถ เลวิส (Lewis ๑๙๖๓:๗) กล่าวว่า "เรามีโอกาสเขียนหนังสือสะกดตัวผิดได้มากถ้าหากไม่ระมัดระวัง การเขียนผิดจะทำให้ผู้อ่านมองความสามารถหรือคุณค่าของเราต่ำลงอย่างที่เขาไม่เคยรู้สึกมาก่อน"

ฮอร์น (Horn ๑๙๖๐: ๑๓๓๗-๕๔) เขียนเรื่องการสะกดคำไว้ในหนังสือสารานุกรมการวิจัยการศึกษาว่า ที่มาของคำมีอิทธิพลต่อการสะกดคำให้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ ประวัติความเป็นมาของภาษาจะช่วยอธิบายการสะกดคำภาษาอังกฤษสมัยใหม่ได้ การสะกดผิดเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงในเรื่องการออกเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียงสระและการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ ดังต่อไปนี้

๑. ความเปลี่ยนแปลงเรื่องเสียงรัว
๒. ภาษาถิ่นหรือภาษาเฉพาะท้องถิ่น
๓. การเพิ่มและการเลิกใช้ตัวอักษรบางตัว
๔. นักเขียนและสิ่งพิมพ์มีอิทธิพลต่อการสะกดคำ
๕. หลักการสะกดซึ่งเป็นที่ยอมรับกันตามกาลเวลา

บลูมเมอร์ (Bloomer ๑๙๕๖) ได้ค้นคว้าถึงความซับซ้อนในการสะกดคำของเด็กโดยพิจารณาจากคำที่ใช้เสมอและมีความหมายต่อเด็ก จากการศึกษาแสดงผลว่า

๑. คำที่มีหลายพยางค์สะกดยากกว่าคำที่มีน้อยพยางค์
๒. คำที่มีสระผสมสะกดยากเช่นเดียวกับคำที่ควบกล้ำ

ความสามารถในการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องนั้น โดยทั่วไปหมายถึงความสามารถในการเรียงพยัญชนะสระได้ถูกต้องในการเขียนคำต่าง ๆ ตามพจนานุกรมของแต่ละภาษา แต่ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์และตัวการันต์ จึงมีลักษณะแตกต่างไปจากภาษาอังกฤษ และภาษาอื่น ๆ ปัญหาในการเขียนสะกดการันต์คำในภาษาไทย จึงยุ่งยากและซับซ้อนมาก

๒. คำไทยที่มักเขียนสะกดการันต์ผิด มีตั้งแต่คำง่าย ๆ ที่ใช้กันอยู่ทั่วไปจนกระทั่งถึงคำยาก ๆ ที่มีจำนวนพยางค์มากขึ้น และการเขียนซับซ้อนขึ้น ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๑ คำที่มักเขียนสะกดการันต์ผิด

คำธรรมดา	คำยากขึ้น	คำยาก
สะทวัก	ตาศทิน	เตียตฉันท์
สบาย	พุทธชาติ	อัมจันทร์
ละเอียตลออ	ปรารมภ์	ไอศกริม
ชมคชม้อย	พรรณนา	อิหุลยญแจก
ทัวชะมค	หีบหย่ง	กลมเครือ
ชโมย	พิศวาส	อเนจอนาด
จำนง	สังสรรค์	เจียรไน
อุโมงค์	ละเมียดละไม	ประคิประคอย
ชมพู่	อุปมาอุปไมย	นานัปการ
ชมพู่	ชันสูตร	อาตรรพณ์
วลา	วลา	วลา

ตามตารางนี้ในช่องที่ 1 จะเป็นคำธรรมดาที่ใช้กันโดยทั่วไปจึงยังไม่นับว่าเป็นคำยาก เพราะหากจะเขียนผิดก็จะผิดเพียงอย่างเดียวคือ การประวิสรรชนีย์หรือเรื่องตัวการันต์ หรือ เรื่องพยัญชนะต้นอย่างใดอย่างหนึ่ง ส่วนเรื่องตัวสะกดก็ตรงตามมาตราอยู่แล้ว

ในช่องที่ ๒ เป็นคำที่เขียนยากขึ้นกว่าคำในช่องแรก เพราะต้องคำนึงถึงตัวสะกดซึ่งไม่ตรงตามมาตรา เช่นคำ ตาศทิน พุทธชาติ พิศวาส ชันสูตร มีตัวสะกดในแม่กตซึ่งเป็นมาตราที่มีพยัญชนะแทนเสียงได้หลายตัว คำปรารมภ์ สังสรรค์ ก็เป็นปัญหาเรื่องตัวการันต์ซึ่งมีได้หลายตัวแต่ตัวการันต์ที่ถูกต้องมีเพียงตัวเดียวซึ่งเป็นตัวที่ไม่ค่อยมีคำใช้นัก ส่วนคำ ละเมียดละไม อุปมาอุปไมยนั้น มักจะผิดที่เสียงไอซึ่งเขียนได้หลายแบบ แต่มักจะผิดเป็น อัย เป็นส่วนใหญ่ ส่วนอีก ๒ คำ ก็คือพรรณนา หีบหย่ง จะผิดที่การออกเสียง คือเคยออกเสียงอย่างไรก็เขียนตามเสียงพูด

ในช่องที่ ๓ นับเป็นคำยากซึ่งมีคนเขียนผิดกันมาก ทั้งนี้เพราะการเขียนซับซ้อนขึ้น พยางค์ก็มากขึ้น ผู้เขียนจึงต้องคำนึงหลายหลักในการเขียนแต่ละคำ เช่น เรื่องตัวสะกด ตัวการันต์ การประวิสรรชนีย์และการออกเสียง ดังนั้นผู้เขียนอาจจะพลาดที่จุดใดจุดหนึ่งก็กล่าวถึงทำให้คำนั้นเขียนผิดได้เช่นกัน

๓. ประเภทของการเขียนผิด ประมวลได้ ๙ ประเภท ดังตารางต่อไปนี้
 ตารางที่ ๒ ประเภทของการเขียนผิด

	ประเภท	คำถูก	คำผิด
1	ผิดทั้งคำ คือ ผิดหลายแห่งในคำเดียวกัน	อาดรรพณ์ ไอศกริม	อาดรรพ์,อาดัน,อาดรร ไอศกริม,ไอศกริม,
2	ผิดที่เสียงสั้น-เสียงยาว	หียบหย่ง อุปทาน	หียบโหย่ง อุปทาน
3	ผิดที่เสียงวรรณยุกต์	ไน้ต เก้ก	ไน้ต เค้ก,เค้ก
4	ผิดที่ตัวสะกด	พิศวาส	พิสวาท,พิศวาท
5	ผิดที่ ร,ล และ รร (ร หัน)	พุทธชาติ กลุ่มเครือ รุ่มร่าม บรรทัด บันได	พุทธชาติ กลุ่มเกลือ ลุ่มล่ำม บันทัด บรรโต,บรรโต
6	ผิดที่การตัด หรือ เติมพยัญชนะ	บุคลิกภาพ ทุพผลภาพ พรรณา	บุคลิกภาพ ทุพลภาพ พรรณา
7	ผิดการใช้ ไอ, ไอ, อัย, ไอย	ลำไย ละเมียดละไม อุปมาอุปไมย	ลำไย ละเมียดละมัย อุปมาอุปมัย
8	ผิดที่ตัวการันต์	ปรารมภ์ อานิสงส์	ปรารมย์, ปรารมณ์ อานิสงษ์, อานิสงค์
9	ผิดที่พยัญชนะต้น	ชมพู ชมพู่ ภาคภูมิ	ชมภู ชมภู พากภูมิ

๔. สาเหตุของการเขียนสะกดการันต์ผิด

๔.๑ สาเหตุที่มาจากลักษณะบางอย่างของภาษาไทย

๔.๑.๑ พยัญชนะไทยมี ๔๔ ตัว แต่มีเสียงเพียง ๒๑ เสียง ดังนั้นคำในภาษาไทย จึงมีเสียงซ้ำกันมากทั้ง ๆ ที่มีความหมายต่างกัน (คำพ้องเสียง) เช่น ตัวสะกดในแม่กน ซึ่งมี หน่วยเสียง/น/ มีอักษรที่ใช้แทนได้หลายตัวคือ ญ ณ น ร ล พ ตัวอย่างเช่น กาญจน์ กาน การ กาล และ กาศ คำเหล่านี้ออกเสียงเดียวกันหมด แต่มีความหมายแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ในมาตราอื่นที่มีตัวสะกดได้มากและทำให้เกิดปัญหาในการเขียนก็คือ มาตราแม่กต และแม่กบ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๓ ตัวสะกดในบางมาตราที่ทำให้เกิดคำพ้องเสียง

ตัวสะกดในมาตรา		
แม่กน	แม่กต	แม่กบ
ญ	จ ช	บ
ณ	ช ฌ	ป
น	ฌ ฐ	ผ
ร	ท ฒ	พ
ล	ค ฑ	ฟ
พ	ถ ท	ภ
	ธ ศ	ปร (กอปร)
	ษ ส	
	ทร ตร	

๔.๑.๒ หลักไวยากรณ์ไทย หรือ หลักภาษาไทย มีรายละเอียดและข้อปลีกย่อย มาก ทั้งข้อยกเว้นก็มีมาก จึงทำให้จำยาก เช่น หลักการใช้ตัวสะกด หลักการประวิสรรชนีย์ และหลักการผันวรรณยุกต์ เป็นต้น

๔.๑.๓ พจนานุกรมกำหนดรูปการเขียนและการออกเสียงคำบางคำไม่ตรงกับคนส่วนใหญ่ใช้ ดังคำในตารางต่อไปนี้

รูปการเขียนแปลก	ออกเสียงแปลก
ลัคคะ	เลื่อยเจอย
จัทร์ต	กายจับ
อัประมาณ	ซ่าหริ่ม
สัประยุทธ์	อะลุ่มอล่วย
น่านัการ	อลักเอสี่อ
กะรัต (อ่านกะหุรัต)	อิหลุยจุยแจก
หิม	ไอศกรีม
ศิลป์	ทีนทีก
สาธาณ	หยากไย่
รอมชอม	หยิบหย่ง
วลา	วลา

๔.๒ สาเหตุที่มาจากผู้ใช้ภาษา

ผู้ใช้ภาษาทุกคนมีโอกาสจะพูดหรือเขียนผิดได้เท่า ๆ กันถ้าหากขาดความระมัดระวังวิชาทางภาษาเป็นวิชาทักษะ จึงจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนอยู่เสมอจึงจะใช้ได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะในการเขียนซึ่งมีความซับซ้อนกว่าทักษะอย่างอื่น การเขียนสะกดการันต์คำให้ถูกต้องหรือการเขียนตามคำบอกที่เป็นวิชาหนึ่งในวิชาภาษาไทย โดยทั่วไปมักเห็นว่าเป็นวิชาที่ไม่สำคัญมีเนื้อหาน้อย ด้วยเหตุนี้จึงปรากฏว่านักเรียนส่วนมากเขียนสะกดการันต์คำผิดเสมอทั้ง ๆ ที่เป็นคำธรรมดาซึ่งใช้กันอยู่ทั่วไปในชีวิตประจำวัน สิ่งแวดล้อมภายในและภายนอกโรงเรียนหลายอย่างก็ไม่มีส่วนส่งเสริมให้เด็กเห็นความสำคัญของการพูดหรือเขียนให้ถูกต้อง คำเขียนผิดจึงปรากฏอยู่ทั่วไป เช่น ตามชื่อห้างร้าน ป้ายประกาศโฆษณา และสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ ไม่มีหน่วยงานใดที่ควบคุมเอาใจใส่อย่างจริงจัง ผู้มีชื่อเสียงและผู้นำของไทยหลายท่านสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ชัดเจน แต่พูดภาษาไทยไม่ชัดหรือออกเสียงผิด ๆ และความผิดนั้นก็กระจ่ายไปทางสื่อมวลชนต่าง ๆ ทั่วประเทศเป็นตัวอย่างที่ไม่ถูกต้องแก่เยาวชนและประชาชน แต่ก็ไม่เห็นผู้ใดวิตกทุกข์ร้อน

หรือวิพากษ์วิจารณ์เพื่อหาทางแก้ไข ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะหาวิธีแก้ไขข้อบกพร่องทั้งปวงอัน
เกี่ยวกับการเขียนสะกดการันต์ผิดนี้ หากจะสรุปสาเหตุแห่งการเขียนผิดอันเกิดมาจากผู้ใช้ภาษาจะ
ได้ดังนี้

๔.๒.๑ เขียนผิดเพราะมีประสบการณ์ไม่ผิด หมายความว่าเคยเห็นคำนั้นเขียนสะกด
การันต์เช่นนั้นเสมอมาจนจำได้ติดตา อาจเห็นจากหนังสือสมัยเก่า ๆ เห็น
จากสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เช่นคำว่าอะไหล่ ประดิษฐ์ ไอศกรีม เครื่องสำอาง
อีสาน มักจะเขียนผิดเป็น อาหลัย ปราณีต ไอศกรีม เครื่องสำอางค์
อีสาน เป็นต้น

๔.๒.๒ เขียนผิดเพราะไม่ทราบที่มาและความหมายของคำ คำบางคำหากทราบที่มา
หรือประวัติของคำจะเขียนได้ถูกต้องขึ้น และบางคำต้องทราบความหมาย
จึงจะจำได้แม่นยำ เช่นคำต่อไปนี้ ปราณี ปราณี อัมจันทร์ รสชาติ
เครื่องราง บังสุกุล

๔.๒.๓ เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด คำบางคำคนทั่วไปเขียนตามความเคยชิน เคย
ออกเสียงอย่างไรก็เขียนตามเสียงที่พหูชน คำเหล่านี้ได้แก่ หยักศก หยิบ
หย่ง จะละเมียด อะลุ่มอล่วย อิหลุยจุยแจก อล็กเอลือ เป็นต้น

๔.๒.๔ เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด

คำบางคำผู้เขียนเกิดความไม่มั่นใจว่าเขียนอย่างไรจึงจะถูกต้องจึงมักเขียนเทียบกับคำ
ที่เกอรู้จักมาก่อน วิธีการเช่นนี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เขียนผิดเพราะคำบางคำมีความหมายตามรูป
ศัพท์ ตลอดจนหลักในการเขียนต่างกันจะใช้กฎเดียวกันไม่ได้ ดังเช่นคำ อนุญาต บิดเขาบาศ
พุทธชาติ ประติศประคอย มักเขียนผิด เป็น อนุญาต บิดเขาบาศร พุทธชาติ ประติศฐ์-
ประคอย เป็นต้น

๔.๒.๕ เขียนผิดเพราะไม่แม่นยำในหลักภาษา

การที่จะเขียนคำบางคำให้ถูกต้องได้นั้น ต้องอาศัยหลักภาษาโดยเฉพาะหลักการผัน
วรรณยุกต์ เช่นคำ โน้ต เข็ด เพียะ หลักการประวิสรรชนีย์ เช่น ละเอียดล่อ ชมดชม้อย
เสียดโน้ หลักการใช้ โอ-โอ-อัย-โอย เช่น อุปมาอุปไมย ลำไย ละไม หลักการใช้ บรร
-บั้น เช่น บรรทัด บันเทิง บันได เป็นต้น

๕. ผลเสียของการเขียนหนังสือผิด

การเขียนหนังสือผิดนั้นมีผลเสียทั้งต่อตนเองและต่อประเทศชาติ ความเสียหายที่เกิดจากการใช้ภาษาบกพร่องนั้นมีผลเสียทั้งทางตรงและทางอ้อมดังต่อไปนี้

๕.๑ ทำให้สื่อความหมายไม่ได้ หรือสื่อความหมายได้ไม่เต็มที่เท่าที่ควร เช่น
 คนตึกีพาแน่นอ้อมจรรย๋ × แปลแล้วไม่ได้ความ (อ้อมจันทร์ ✓)
 บุญคุณท่านมีสุจะพรรณา × แปลแล้วไม่ได้ความ (พรรณา ✓)
 พระนารายณ์ประทับอยู่เกษียณสมุทร × (เกษียณ = สิ้นไป, เกษียร = กษิร, น้านม, เกษียน = เขียน) (เกษียรสมุทร ✓ = ทะเลน้านม)

๕.๒ แสดงถึงการขาดประสิทธิภาพของผู้ใช้ภาษา ไม่มีความระมัดระวัง ไม่เอาใจใส่ในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามมาตรฐานให้สมกับเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษา ทำให้ความเลื่อมใสที่มีต่อตัวผู้เขียนลดน้อยลงจนถึงกับकुแคลน

๕.๓ ขันชื่อว่าเป็นผู้ไม่มีวัฒนธรรม ภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของชาติ ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญยิ่งของชาติไทยควรที่จะเชิดชูรักษาไว้ให้บริสุทธิ์ทั้งในการพูดและการเขียน ผู้ที่มีการศึกษาและผู้นำของชาติควรตระหนักในข้อนี้ แล้วเร่งแก้ไขข้อบกพร่องโดยวางนโยบายให้รัดกุม อย่างน้อยที่สุดก็ควรจะเริ่มแก้ไขที่ตนเอง เพราะหากคนที่มีชื่อเสียงหรือผู้นำพูดผิดหรือเขียนผิดแล้วจะกระจายความผิดออกไปได้มากทางสื่อมวลชนต่าง ๆ จึงเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีแก่คนทั้งหลาย แต่หากใช้ภาษาได้ถูกต้องก็จะได้รับความชื่นชมจากผู้ฟังและผู้รู้ ส่งเสริมบุคลิกภาพของผู้ใช้ภาษา เป็นผู้รักษาวัฒนธรรมของชาติสมกับที่เกิดมาเป็นคนไทยอย่างเต็มภาคภูมิ

๖. ข้อเสนอนแนะ

การแก้ไขข้อบกพร่องทางการเขียนสะกดการันต์นั้นต้องร่วมมือกันอย่างจริงจังหลายฝ่าย ตั้งแต่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องใกล้ชิดที่สุด จนถึงผู้มีส่วนเกี่ยวข้องโดยทั่วไปตามลำดับดังนี้

ครูผู้สอน

ในฐานะที่ครูเป็นผู้เกี่ยวข้องกับนักเรียนโดยใกล้ชิด และเป็นผู้ที่นักเรียนจะเอาแบบอย่าง ครูจึงควรเป็นสิ่งแวดล้อมที่ดีที่สุดของนักเรียนในการระมัดระวังที่จะใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องทั้งการพูดและการเขียน ไม่ว่าจะเป็นครูสอนวิชาใดก็ตาม การส่งเสริมกิจกรรม และการใช้อุปกรณ์บางประเภท เช่น การแข่งขันการเขียนสะกดคำ การทำป้ายประกาศ แผนภูมิ หรือบัตรคำต่างๆ

ที่เขียนถูกต้องขีดไว้ให้เด็กได้เห็นทุกวันจนเกิดความเคยชิน จะทำให้เด็กจดจำคำที่เขียนสะกด การันต์ถูกต้องได้

ผู้บริหารโรงเรียน สถาบัน และองค์กรต่าง ๆ

ผู้บริหารโรงเรียนควรเลือกครูสอนภาษาไทยที่มีความสนใจและมีความชำนาญอย่างแท้จริง ควรให้ความสำคัญของครูสอนภาษาโดยให้กำลังใจส่งเสริมการเพิ่มพูนความรู้ด้วยการจัดอบรมหรือส่งไปอบรม สัมมนา เล่าเรียนเพิ่มเติม และให้ความสะดวกในการจัดหาหนังสือ อุปกรณ์ที่จะใช้ในการสอนอย่างพอเพียง

นักการศึกษาที่มีความเห็นว่า การสอนภาษาของชาติควรได้รับความสำคัญเป็นอันดับหนึ่งในทางการศึกษา ความสำคัญข้อนี้ในประเทศที่มีภาษาของชาติใช้มาเป็นเวลานาน เข้าใจกันต้องเห็นไม่ต้อกล่าวเป็นถ้อยคำ จะเห็นได้จากการปฏิบัติในโรงเรียนมัธยมในประเทศฝรั่งเศส ครูที่สอนภาษาฝรั่งเศส จะพูดด้วยความภูมิใจเป็นอย่างยิ่งว่า หน้าที่ของตนคือการสอนภาษาฝรั่งเศส คนฝรั่งเศสมีความห้อยในภาษาของตนเองจนกระทั่งบางครั้งวาก็เป็นที่น่ารำคาญแก่คนชาติอื่นในประเทศอังกฤษครูทุกคนต้องถือว่าเป็นครูภาษาอังกฤษด้วย ครูทุกคนจะต้องระมัดระวังในการใช้ภาษาอังกฤษและจะต้องให้ความสนใจแก้ไขปรับปรุงสำนวนภาษาอังกฤษของนักเรียนในการพูดการเขียนภาษาอังกฤษทุกระยะเวลาสำหรับทุกวิชาที่สอน ในสหรัฐอเมริกาครูสอนภาษาอังกฤษมักจะได้ปริญญาโท (ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ๒๕๒๐ : ๓-๔)

ผู้บริหารโรงเรียนควรตระหนักถึงความสำคัญของครูสอนภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาของชาติ โดยทั่วไปมักคิดว่า ครูทุกคนย่อมสอนภาษาไทยได้ไม่ต้องมีความสามารถพิเศษ ความคิดเช่นนี้ยังไม่ถูกต้องนัก การสอนที่ได้ผลดีนั้น ครูจะต้องได้รับการฝึกอบรมจากผู้เชี่ยวชาญทางภาษาไทยมาก่อน และเป็นผู้ที่มีความสนใจอย่างแท้จริงเป็นองค์ประกอบสำคัญ “มีน้อยคนเล็งเห็นว่า การสอนภาษาของตนเองเป็นงานสอนที่ยากที่สุดในกระบวนการสอนวิชาต่าง ๆ” (ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ๒๕๒๐ : ๕)

ผู้บริหารองค์กรและสถาบันต่าง ๆ ควรมีผู้เชี่ยวชาญทางภาษาไทยเป็นที่ปรึกษาในการใช้ภาษาพูด ภาษาเขียน และออกสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ

สื่อมวลชน

สื่อมวลชนมีบทบาทสำคัญในการให้แบบแผนการเขียนสะกดการันต์คำแบบต่าง ๆ ดังนั้นสื่อมวลชนทุกประเภทควรเป็นตัวอย่างที่ถูกต้องแก่ประชาชนทั้งในการพูดและการเขียน เพราะเผยแพร่ก่อนกันจำนวนมากทุกระดับ

ราชบัณฑิตยสถาน

คำบางคำในพจนานุกรมเขียนอย่างหนึ่ง แต่คนส่วนใหญ่ออกเสียงไปอีกอย่างหนึ่ง
 ทั้งนี้จึงเกิดการขัดกันระหว่างการเขียนตามเสียงที่ใช้อยู่และการเขียนให้ถูกต้องตามพจนานุกรม
 เช่น ช่าหริ่ม อีหลุยจุยแจก อล็กเอลือ เป็นต้น การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้อาจจะเป็นข้อคิดอย่าง
 หนึ่งของคณะกรรมการชำระพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๔๙๓

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ใช้ภาษาทั่วไป

๑) คำใดที่เป็นปัญหาในการเขียนมาก เพราะไม่มีหลักแน่นอนในการจำ ควรคัด
 เลือกไว้แล้วจำเป็นคำ ๆ ไป คำเหล่านี้มีอยู่จำนวนหนึ่งไม่มากนักควรจำให้ได้หมด ถ้าเป็นใน
 โรงเรียนควรเขียนติดไว้ข้าง ๆ กระดานดำ ให้นักเรียนเห็นทุก ๆ วัน จนเกิดความเคยชินและ
 จำคำที่เขียนถูกต้องได้

๒) ฝึกนิสัยในการเปิดพจนานุกรม เมื่อสงสัยคำใดให้จดหรือจำไว้แล้วนำไปเปิด
 พจนานุกรมเมื่อมีโอกาส

๓) พยายามจำหลักภาษาให้แม่นยำ หลักที่เกี่ยวข้องกับการเขียนสะกดการันต์ เช่น
 หลักการใช้ ศ, ซ, ส การใช้ บรร-บัน การใช้ ไอ, โอ, อัย, โอย หลักการประวิสรรชนีย์ หลัก
 การผันวรรณยุกต์ และหลักการใช้ตัวสะกด เป็นต้น

ภาคผนวก

ตารางที่ ๕ ทำเนียบคำที่เขียนสะกดการันต์ผิดตรงตัวร้อยละ ๕๐ ขึ้นไป

คำ	ผิดร้อยละ	คำ	ผิดร้อยละ	คำ	ผิดร้อยละ
ตัวชะมด	50	ซ้ำหริ่ม	57	หีบหย่ง	68
โน้ต	50	สมเพช	59	เต็มแปด	68
ลำอาน	52	พรรณนา	60	สังวาล	69
สะกราญ	52	พิสมัย	60	ทันทึก	70
โจษจัน	53	ปฏิสันถาร	61	ผาสุก	70
คาศึก	53	ปลดเกษียณ	61	เจียรไน	71
บุคลิกภาพ	53	วิ่งเปี้ยว	61	บิดเขาบาศ	71
สับประค	53	จระเข้	62	อุปมาอุปไมย	71
กลมเครือ	54	นกพิราบ	62	ละเอียตลออ	72
ทะนุถนอม	54	ประณีประนอม	62	จะละเม็ด	73
เช็ก	54	ตระเวน	63	เครื่องราง	73
เพชรฆาต	54	ลำไย	63	สามานย์	73
เคินจกรรม	55	ซัก	63	อาจิด	73
โครงการ	56	สบตสาบาน	64	เกล็ดความรู้	74
ชั้นสูง	56	อะไหล่	65	ทุพพลภาพ	74
ศึก	57	อิริยาบถ	66	เตี้ยคฉันท	76
พิธีทอง	57	ตบะ	67	บังสุกุล	77
พุทธชาก	57	ปรารมภ์	67	รุ่มร่าม	77
พิศวาส	57	ชอล์ก	68	อัมจันทร์	78
บริภาษ	57	ชมคชม้อย	68	จักจั่น	79
ประณีต	57	สัณฐาน	68	อลักเอเลื่อ	79

ตารางที่ ๕ (ต่อ) ทำเนียบคำที่เขียนผิดร้อยละ ๕๐ ขึ้นไป

คำ	ผิดร้อยละ
หยักศก	80
อเนจอนาถ	80
เพี้ยะ	81
อะลุ่มอล่วย	82
ชั้นฉ่าย	34
อุปาทาน	85
หยากไย่	86
ไอศกรีม	87
ประคิกประคอย	90
กวยจับ	91
อีหลุยฉุยแจก	92
น่าน้ำการ	95
อาดรรพณ์	95

หมายเหตุ ทำเนียบคำนี้ได้จากการทดสอบกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมปีที่ ๓ ของโรงเรียน ๑๔ โรงเรียน ใน ๑๔ อำเภอ ของกรุงเทพมหานคร จำนวน ๔๖๓ คน เป็นชาย ๒๘๒ คน หญิง ๑๘๑ คน ทำการทดสอบระหว่าง ๒๐ พ.ค.-๑๒ มิ.ย. ๒๕๑๑ ข้อสอบที่ใช้เป็นแบบปรนัยเลือกตอบชนิด ๕ ตัวเลือก ๘๐ คำ และชนิด ๓ ตัวเลือก ๘๐ คำ

หนังสืออ้างอิง

คำข้อย ทงหล่อ หลักภาษาไทย พิมพ์ครั้งที่ ๒ รวมสาส์น ๒๕๐๘, ๗๕๔ หน้า จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย

คณะอักษรศาสตร์ ชุมชุมภาษาไทย บันทึกการเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานกระแสพระ
ราชดำริเรื่องปัญหาการใช้คำไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๒๕๐๔, ๓๕ หน้า

ธรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัย คณะศิลปศาสตร์ เอกสารประกอบการศึกษาวិชา
ภาษาไทยประจำภาคแรกคณะศิลปศาสตร์ปีที่ ๑ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๒๕๐๘, ๔๒๑ หน้า

นายกรัฐมนตรี, สำนัก ประกาศเรื่องระเบียบการใช้ตัวสะกด สำนักนายก
รัฐมนตรี ๒๔๘๓

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล. ภาษาไทยวิชาที่ถูกลืม กรุงเทพการพิมพ์
๒๕๒๐, ๑๐๘ หน้า

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช ๒๕๐๓
บรรพการ ๒๕๐๓, ๓๓ หน้า

ศึกษานิเทศก์, หน่วย, กรมการฝึกหัดครู คู่มือครูวิชาภาษาไทยเอกสาร
นิเทศการศึกษามัธยมศึกษา ๕๐ กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๐๓, ๒๒๓ หน้า

สุวิมล ไชยรงค์ การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์และ
การศึกษาหามูลเหตุแห่งกรรมเขียนสะกดการันต์ผิดของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในจังหวัดพระนคร ปริญญาทิพนธ์ กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๑, ๑๗๕ หน้า อัสสัมชัญ
มหาวิทยาลัย, พระยา นิรุกติศาสตร์ภาค ๑ โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม
๒๔๘๘, ๑๔๘ หน้า

อยู่ในชั้น
๔๖๓ กน
๑๐ ข้อสอบ

- Bloomer, Richard H. "Word Length and Complexity Variables in Spelling Difficulty"
Journal of Educational Research. 49 : 531-35; March, 1956.
- Horn, Ernest. "Spelling" **Encyclopedia of Education.** Revised edition, Macmillan Co.,
New York, 1960. p. 1337-54.
- Horn, Ernest. **Teaching Spelling.** American Educational Research Assoc., Washington
D.C., 1954, 32p.
- Lewis, Norman. **Correct spelling made easy.** New York, Random House, 1963, 332 p.
-